

Στην επιστήμη των μαθηματικών ένα σύνολο είναι μια συλλογή σαφώς διακριτών αντικειμένων (της πραγματικότητας ή και της διαίσθησης ή της σκέψης μας) που θεωρείται ως μία οντότητα και αποτελεί και το ίδιο ένα αντικείμενο. Η έννοια του συνόλου είναι «αρχική έννοια» για τα μαθηματικά και μπορεί να θεωρηθεί το θεμέλιο σχεδόν όλης της επιστήμης των Μαθηματικών.

Ο Γαλιλαίος τον 17^ο αιώνα, είπε ότι “οι νόμοι της Φύσης είναι γραμμένοι στη γλώσσα των μαθηματικών”.

Επιπλέον των παραπάνω απαιτούμε από τα στοιχεία ενός συνόλου να είναι όλα διαφορετικά μεταξύ τους, το οποίο σημαίνει ότι ένα σύνολο δεν μπορεί να περιέχει περισσότερες από μια φορές ένα στοιχείο. Χαρακτηριστικό του συνόλου είναι ότι η δυναμική του δεν ισούται με το άθροισμα των δυναμικών των στοιχείων που το συγκροτούν!

Κατά αναλογία ο άνθρωπος, ως μορφή ζωής, είναι ένα σύνολο.

Η ανθρωπότητα, ως ευρύτερη μορφή ζωής είναι ένα σύνολο. Χρειάζεται να συγκροτείται από διακριτά άτομα.

Στον κόσμο μας όλα τα σύνολα και τα υποσύνολα πρέπει να ακολουθούν τον Μοναδικό Νόμο της Ζωής, ο οποίος εφαρμόζεται ολοκληρωτικά σε όλες τις πολλαπλές μορφές ζωής.

Ο Μοναδικός Νόμος Ζωής έχει ως σκοπό να διατηρήσει την μορφή ζωής επί της οποίας αυτός εφαρμόζεται ή να την κάνει να υποστεί τις αναγκαίες μεταμορφώσεις, όταν αυτή η μορφή ζωής πάψει να διαθέτει τις αναγκαίες συνθήκες για την ολοκληρωτική εφαρμογή του.

Με τη διαίρεση ενός όλου σε επί μέρους συστήματα, αλλάζουμε επίπεδο δομής. Αν το δούμε από την εσωτερική πλευρά, αλλάζουμε επίπεδο συνειδητότητας. Αυτή είναι που συνδέει τα διάφορα επίπεδα και αναπληρώνει τις χαμένες ιδιότητες από το μέρος στο όλο και από το όλο στο μέρος.

Στην εφαρμογή της συλλογικότητας η ολιστική αντίληψη μπορεί να αξιολογήσει και να αξιοποιήσει συνδυασμούς επί μέρους απόψεων. Γιατί η κάθε άποψη ενός καλοπροαίρετου ανθρώπου έχει μία λογική βάση. Το θέμα είναι οι μεταβλητές ή οι παράμετροι της στιγμής, της ώρας, της μέρας, ..., της εποχής ώστε να είναι εφικτή και αποτελεσματική στο τώρα. Τότε μπορεί να αποτελέσει ένα σκαλοπάτι για τη συνολική εξέλιξη. Αλλιώς είναι άκαιρη ή άχρηστη πλέον (παρελθοντική). Για να μπορέσει όμως η συλλογική συνειδητότητα να αξιοποιήσει τις επί μέρους απόψεις στο καθημερινό γίγνεσθαι χρειάζεται, ως απαραίτητος όρος, η συνεργασία.

Ο Τζορτζ Γουάλντ, με Νόμπελ στην Φυσική, είπε σε μια διάλεξη του το 1985: "Ποτέ δεν θα μπορέσουμε να προσδιορίσουμε υλικά την παρουσία ή απουσία της συνειδητότητας ...Αποτελεί μία αέναη και διεισδυτική ιδιότητα, μια συμπληρωματική όψη ολόκληρης της πραγματικότητας".

Ο Έρικ Τζάντς στο βιβλίο Αυτο-οργανωμένο Σύμπαν (TheSelf-OrganizingUniverse) αναφέρει: "Ο νους ενυπάρχει ... στις διαδικασίες μέσα από τις οποίες το ζωντανό σύστημα οργανώνεται και ανανεώνεται και εξελίσσεται".

Στο ίδιο πνεύμα, ο κβαντοφυσικός Έρβιν Σρέντιγκερ έγραφε στο βιβλίο *Τι είναι η Ζωή; (What is Life?)*

“Η συνειδητότητα σχετίζεται με την διαδικασία γνώσης της έμψυχης ύλης”.

Ένας φυσικός έγραψε το 1926 ότι “ο διαχωρισμός του εξωτερικού κόσμου σε υλικό και διανοητικό είναι επιφανειακός”.

Μιλώντας για τα χαρακτηριστικά του χώρου της συνειδητότητας, συμπεραίνεται ότι “τα υλικά θα είναι διαφορετικά ως προς την οξύτητα και την δυνατότητα εύκολης αναγνώρισης από εκείνα που ανήκουν στο πεδίο των αισθήσεων. Δεν υπάρχουν ‘αντικείμενα’ στο πεδίο αυτό, μόνο ‘διαδικασίες’. Επίσης, “τα υλικά έχουν ‘περιορισμένη πρόσβαση’- δηλαδή, μπορούν να γίνουν αντικείμενο παρατήρησης από ένα και μόνο άτομο - σε αντίθεση με την ‘κοινή πρόσβαση’ που έχουν τα υλικά σε πολλά άλλα πεδία”.

Τέλος, αναφέρουμε το ακόλουθο απόσπασμα, από το βιβλίο του φυσικού Ντέιβιντ Μπομ: *Η Ολότητα και η Σχετική Τάξη (Wholeness and the Implicate Order)*, που παρουσιάζει το πιο σύγχρονο σκεπτικό:

“Το εύκολα προσβάσιμο σαφές περιεχόμενο της συνειδητότητας εμπεριέχεται σε ένα πολύ μεγαλύτερο σαφές (ή σχετικό) υπόβαθρο. Αυτό με την σειρά του λογικά θα πρέπει να εμπεριέχεται σε ένα ακόμη μεγαλύτερο υπόβαθρο που πιθανόν να συμπεριλαμβάνει όχι μόνο νευρο-σωματικές διαδικασίες σε επίπεδα, για τα οποία δεν έχουμε απόλυτη συνειδητότητα, αλλά και ένα ακόμη ευρύτερο υπόβαθρο αγνώστου (και μάλιστα ολοκληρωτικά αδύνατου να γνωρίσουμε ποτέ) βάθους εσωτερικότητας που μπορεί να είναι ανάλογο προς την ‘θάλασσα’ ενέργειας που συμπληρώνει το ‘κενό’ σύμφωνα με τις αισθήσεις μας σύμπαν”.

Η συνειδητότητα, λοιπόν, συνέχει τα διάχυτα στοιχεία, τις ατομικότητες, ώστε να συγκροτήσουν σύνολο, ολότητα, συλλογικότητα. Όταν δεν υπάρχει η ατομική συνειδητότητα στα διάφορα στοιχεία, αυτά βρίσκονται σε χαώδη και άτακτη κατάσταση, οπότε ο Νόμος της Ζωής θα προκαλέσει μεταμορφώσεις, για την διατήρηση της γενικής δυναμικής ισορροπίας του Κόσμου.

Ίσως με αυτόν τον τρόπο μπορούμε να κατανοήσουμε, στις μέρες μας, πολλά από τα συμβαίνοντα στα διάφορα πεδία ύπαρξης!

Σταμάτης Τσαχάλης